

Vážení čitatelia, milí vištuckí farníci;

pomaly, ale isto sa blížíme ku koncu adventného obdobia počas ktorého sme sa intenzívne pripravovali na slávenie sviatkov tajomstva Kristovho vtelenia a jeho druhý príchod na konci vekov.

V živých farnostiach je vyvrcholením adventnej prípravy spoločné pristupovanie k sviatostiam. V strede adventného obdobia je to najpríhodnejší čas. Nezabúdajme, že farnosť má byť spoločenstvom, že eucharistia je spoločný stôl, že nedefinovaná bohoslužba má byť záležitosťou celej farnosti. Prečo by sme nemohli spoločne pristúpiť aj k sv. spovedi?

Každý, kto môže ešte aspoň dvakrát do roka zhromaždiť farnosť okolo oltára pri sv. omši, na ktorej takmer celý kostol pristúpi k Pánovmu stolu, vie, akou silou je toto sväté spoločenstvo pre dnešný svet. Živa farnosť netrpezlivo čaká na tento zážitok svätého spoločenstva.

Ako teda začnem? Najlepšie slovami začiatku sv. omše a druhého čítania: „Radujte sa v Pánovi, opakujem, radujte sa, lebo Pán je blízko.“

Prečo dnešná liturgia tak naliehavo hlása radosť? Určite aj preto, že Vianoce sú pred dvermi. Ale oveľa viac preto, že je Kristus na dohľad. Z tmy adventu nášho života vystupuje viditeľnejšie pre každého z nás. Každým rokom je bližšie k nám. Stále nám vychádza v ústrety. Najskôr do Betlehema, potom nám ide oproti po celý život až do chvíle, keď budeme pred ním stáť po dlhej ceste nášho života.

Ježiš nám nejde len oproti, ale chce nás sprevádzať na našej ceste k Bohu. Sám to nádhorne povedal: „Ja som s vami po všetky dni až do skončenia sveta“. Aby s nami viditeľne a hmatateľne zostal, vzal chlieb, požehnal ho, lámal a dával, hovoriac: „Toto je moje telo ...“ A dodal: „Toto robte na moju pamiatku“.

Po tomto je teda naša situácia celkom iná ako to bolo za čias sv. Jána Krstiteľa. My predsa už ku Kristovi patríme. Sme jeho. Hovoríme si kresťania. Občas však na to zabúdame. Čo máme robiť? Nesmieme zabudnúť, že je Advent. Nesmieme zabúdať na adventnú prípravu. Na Vianoce, na darčeky určite nezabudneme. Ale adventná príprava chce o čosi viac. Chce nám pripomenúť, že život rýchlym tempom dospieva k svojmu završeniu a k svojmu dokončeniu. Na konci sa nám Kristus ukáže vo svojej sláve a príde si po nás. Akí budeme v tej chvíli, taká bude i naša večnosť! Preto nesmieme na túto chvíľu zabúdať a musíme sa na ňu aj pripravovať.

Ludia sa pýtali Jána Krstiteľa: „Čo máme robiť?“ My to už predsa dobre vieme, čo máme robiť. Musíme sa trochu zastaviť. Prekontrolovať spôsob svojho života. Táto kontrola by mala vyvrcholiť v tom, že pristúpime k sviatostiam, ku sv. spovedi a k

sv. prijímaniu. Spovedou sa začína kontrola, ktorá je predpokladom dobrého sv. prijímania.

Naše deti sa dobre naučili, že sv. spoveď má päť častí: spytovanie svedomia, ľútosť, predsavzatie, vyznanie hriechov a zadostučinenie. Najdôležitejšia je ľútosť. Tá nie je možná bez konštatovania viny, bez spytovania svedomia.

Každý si robí spytovanie svedomia podľa svojej skutočnosti, nie podľa vzoru, ktorý sa naučil naspamäť ešte ako dieťa. Každý má iné povinnosti podľa svojho veku, postavenia a zodpovednosti. To uľahčuje, ale i sťažuje spytovanie. Ťažko sa sám pred sebou priznáva mladý človek. Je taký zvláštne sebaistý vo svojej nedokonalosti a neistote, a taký nedotknuteľný vo svojej skutočnej labilite. Nemožné je spytovanie u pyšného človeka. Je plný vnútornej prázdnoty a nadutosti. Nefahké je aj pre statočného staršieho človeka. Čím sme totiž starší, tým by sme mali byť dokonalejší, a tak ťažko znášame zistenia, že ešte stále máme chyby, a je ich viac. Pochopiteľne, že také niečo neradi vidíme, či počúvame.

Medzi vami je aj veľa rodičov. Ako by som si napr. spytoval svedomie ja, keby som bol otcom a manželom? Najprv by som myslel na seba. Aspoň raz v živote. Pretože rodičia myslia len a len na svoje deti. Myslia len a len na robotu. Myslia len a len na starosti, aby toho čo najviac nahromadili. Pred Boha nepôjdem s tým, čo som nakopil. Pred Boha pôjdem len so svojou holou dušou. A o tú sa musím starať v prvom rade.

Preto sa ťa vážne pýtam: Veríš ešte v Boha? Alebo ti je to všetko ľahostajné - ved' to nejako dopadne? Snažíš sa prehliť si vieru čítaním a vlastnými úvahami? Chodíš do kostola len preto, aby sa nepovedalo? Iba z donútenia svojho prostredia? Alebo je to akt vnútornej potreby a vedomia zodpovednosti? Staráš sa o to, aby sa rodina aspoň občas stretla pri spoločnej modlitbe? Modlíš sa niekedy aj s manželkou - manželom? Chodíte ako rodina na bohoslužby a k sviatostiam? Ako sa rozprávaš s manželkou, manželom, s deťmi, s ostatnými ľuďmi? Mám ešte manželku - manžela rád, alebo mi začína byť ľahostajná, či liezť na nervy? Tu sa začína smrť manželstva! Radíme sa o kresťanskej výchove svojich detí, alebo si hovoríme: Nech sa sami rozhodnú pre vieru, keď vyrastú? Často hovoríme: Nechtiac som zahrešil a pod. Už sme tak ďaleko zašli, že ani nevieme, čo hovoríme!?

Teda, advent - zo slova „príchod“ - prípravné obdobie na pripomenutie si prvého i druhého príchodu Spasiteľa, ale aj časom duchovnej prípravy a pokánia pred slávením Vianoc, naplnenej radosťou z Narodenia Pána.

Žehná Vás Váš duchovný otec
Alfonz Vladimír Sabo, farár

*Nechže je pochválený
Hospodín,
že veľikú mi milosť poskytol
vo svojom meste opevnenom.
Ach, hovoril som v rozrušení,
volal: — Prečo ma, Pane,
nevidí Tvoj zrak?
Však Ty si počul
moje hlasné prosby,
ako som volal, kričal na Teba.*

*Milujte Pána
všetci Jeho verní!
On svojich ochráni,
no tvrdo odpláca tomu,
kto pyšný chodíeva.
Nebojte sa
a stojte neochvejní,
vy, ktorí Boha čakáte!*

*Šťastný,
komu je vina odpustená
a jeho hriech je prikrýty.
Šťastný, komu Pán
viny nepočíta
a bez falše je jeho duch.*

*Dokiaľ som mlčal,
pokrehli mi kosti
pri ustavičnom stonaní.
Lebo ma dňom i nocou
ťažila Tvoja ruka
a moja sila vyprahla
jak za horúčav letných.
Vtedy som sa Ti napokon
vyznal z hriechu
a obnažil som vinu
pred Tebou.
Riekol som: priznávam
Pánovi svoje viny.
A Ty si mi ich potom odpustil.*

Čo máme robiť?

Veľa profesií prežíva pred vianočnými sviatkami hektické chvíle: obchodníci, bankovní úradníci, šoféri, umelci, učitelia. Hektické chvíle prežíva aj jedna profesia, ktorá je cez advent „vyťažaná“ viac ako inokedy – kňazi. Chcú sa podobať na Jána Krstiteľa a vyzývať ľudí na pokánie, zmenu života a na prijatie sviatosti zmierenia.

Kňazi často vidia napätie medzi tým, v akého Krista veria ľudia, akého im ponúka gýčový predvianočný čas a aký bol Kristus v skutočnosti. Ján Krstiteľ predstavuje Krista, ktorý je na míle vzdialený od vianočnej karikatúry. Ján pripravuje ľudí na prijatie Mesiáša, ktorý bude náročný a bude vyžadovať jednoznačné postoje. Jeho krst bude mať účinky ohňa, ktorý prepáli pokrsteného človeka, tak ako sa prepaľuje kov v ohni. Bude sa podobať na roľníka, ktorý oddeľuje pšenicu od pliev a plevy dá spáliť v neuhasiťnom ohni. Vo vzťahu k nemu a k jeho učeniu nebude priestor na kompromisy. Vyžadovať sa budú jednoznačné postoje. Ján Krstiteľ vo svojej katechéze odpovedá konkrétne zástupcom, ale aj mýtnikom a vojakom, čo majú robiť. Jeho odpovede by sa dali všeobecne formulovať takto: cesta k Bohu vedie cez milosrdnú lásku k blíznym. Ján nežiada od ľudí, aby s ním ostali na púšti. Práve naopak, majú zostať na mieste a robiť to, čo robia, ale iným spôsobom. Ježiša treba prijať v normálnom živote, v konkrétnom pracovnom, rodinnom a spoločenskom stave a netužiť po nejakých mimoriadnych udalostiach.

Pri stretnutí s kňazmi, predovšetkým pri sviatosti zmierenia, by sme sa mali aj my podobne pýtať: Čo máme robiť? Čo máme robiť, aby sme verili v pravého Krista? Čo máme robiť, aby sa stal súčasťou nášho života? Čo máme robiť s našimi hriechmi? Čo máme robiť, aby sme dokázali odpustiť? Čo máme robiť, aby sme boli milosrdní? Kto sa pýta zodpovedne, mal by dostať aj primeranú odpoveď. Mali by sme sa v týchto dňoch intenzívnejšie modliť za kňazov, aby nám pod vedením Ježišovho Ducha dokázali dať tú najlepšiu odpoveď. Mali by sme sa však modliť aj za seba, aby sme mali odvahu zmeniť svoj život. Modlime sa, aby sme mali odvahu pri sviatosti zmierenia povedať celú pravdu o svojom živote. Aby sme mali odvahu prijať to, čo nám Ježiš odporučí prostredníctvom kňaza. Doprajme kňazom, aby sa mohli v týchto dňoch tešiť z obrátenia hriešnikov.

Marián Šuráb

O láske

Láska má veľkú moc. Nie je taká choroba, ktorú by veľká láska nedokázala vyliečiť, nie je taká priepasť, ktorú by veľká láska nedokázala preklenúť, nie je taký múr, ktorý by veľká láska nedokázala zbúrať, nie je taký hriech, ktorý by veľká láska nedokázala vykúpiť...

Nezáleží na tom, aký veľký je problém, ako beznádejne vyzerá, akí sme z neho zmätení, akej veľkej chyby sme sa dopustili. Trpezlivá láska všetko vyrieši.

Keby človek vedel ľúbiť z celého srdca, stal by sa najšťastnejším a najsilnejším tvorom na svete.

Emmet Fox

Kruh

Objavili ste už tiež sami u seba bludné kruhy? Trpia nimi často neurotici, ale utvárajú si ich aj celkom zdraví ľudia a postupom času v nich otrocky šliapu ako osol okolo studne. Jeden pacient sa mi zveril, že sa opíja len preto, lebo jeho žena je k nemu zlá. A žena mi povedala, že je k nemu zlá, pretože on sa opíja.

Niektó si z kruhu urobí špirálu, ktorá ho potom vymrští nevedno kam.

Inými slovami...

zmysluplnosť výroku

*„zachovaj poriadok a poriadok zachová teba“
potvrďuje skutočnosť, že chaos v poriadku
posilňuje neúctu k hodnotám
a vnáša spätne chaos do vzťahov.*

Max Kašparů „Inými slovami“

Sväté omše v týždni po Tretej adventnej nedeli (C)

17.XII. pondelok «Slovenská»

17.00 *Za duše v očistci*

18.XII. utorok

17.00 *Za Ľ Jozefa a Helenu Oravcových, syna, dcéru a za ťa*

19.XII. streda

17.00 *Za prenasledovaných pre vieru*

20.XII. štvrtok - roráty

06.30 *Za Ľ Ondreja a Máriu Makýšových a rodičov*

21.XII. piatok - roráty

06.30 *Za obrátenie hriešnikov*

22.XII. sobota - roráty

06.30 *Za živých a Ľ členov ružencového bratstva*

Upratovanie kostola č.d. 76 - 100

23.XII. 4. Adventná nedela

08.00 *Za Ľ Petra Pešku*

Lektori: Blahová M., Pešková L.

10.00 *Za farníkov*

Lektori: Kordošová A., Polanská Z.

14.00 *Posvätný ruženec, litánie*

Liturgický kalendár

17.XII. pondelok	sv.Modest, biskup
18.XII. utorok	sv. Malachiáš, prorok, sv.Gracián, biskup
19.XII. streda	Bl. Urban V., pápež
20.XII. štvrtok	sv. Zefirin, pápež
21.XII. piatok	sv.Peter Kanízius, kňaz a učiteľ Cirkvi
22.XII. sobota	sv. Františka Xaveria Cabriniová, panna

Cesta k pokoju srdca

„Ten, kto som, clivo zdraví toho, kým by som chcel byť.“

Za touto vetou dánskeho filozofa Sorena Kierkegarda sa skrýva želanie, ktoré všetci poznáme: naša realita - akí sme - a náš ideál - predstava, akými by sme chceli byť - sa neraz navzájom líšia. Je celkom pochopiteľné, že každý človek by chcel byť ideálny. Ideály sú v podstate pozitívne, pretože majú silu vyburcovať nás k rastu. Ideály potrebujeme, aby sme sa vylákali z nášho pohodlia. Žiaľ, mnohí sa so svojim ideálom identifikujú až v takom rozsahu, že strácajú odvahu akceptovať sa takí, akí sú. Zdráhajú sa prijať vlastnú realitu. Myslia si, že len vtedy ich budú milovať a uznávať, ak niečo zvládnu, ak dokážu viac, ako tí druhí. Takmer sa roztopia vo svojom ideáli. Mnohých posadla odveká nedôvera, že takých, akými sú, ich odmietnu. Povedia si: keby si vedel, aký v skutočnosti som, neakceptoval by si ma. Alebo: keby ľudia vedeli, ako vyzerám vo svojom vnútri, akú mám fantáziu, nevážili by si ma. Aby sme neprepadli tejto pradávnej nedôvere a nechytli sa do pasce, potrebujeme pokoru; potrebujeme odvahu vidieť pravdu a odvahu akceptovať vlastné tienisté stránky. Iste, nie je to bezbolestné. Ale mlčať o tom, to nie je cesta ku šťastiu a vnútornému pokoju. Prijatie pravdy, vo všetkej pokore, prinesie do srdca pokoj skôr.

Do ničoho sa nenúť

Kto sa do ničoho núti a preťažuje sa, stojí v ceste vlastnému šťastiu. Antická mytologická postava Prokrustos veru nie je symbolom šťastia: Prokrustos je zbojník, ktorý každého okoloidúceho strčí do svojej postele so snahou prispôbiť ho tomuto kusu nábytku. Krátkych pcestných nasilu natiahne, z dlhých odsekne. Všetci, či krátki, alebo dlhí, zomrú na následky tohto radikálneho zaobchádzania. Prokrustova posteľ sa stala príslovečnou: je príkladom vysokých ideálov, ktorými sa preťažujeme, príliš natiahneme strunu a pritom stratíme život, pretože sa takýmto preťažením napokon zabijeme. Ale je tiež príkladom toho, že sa podceňujeme a neustále trápime pocitmi viny a bezvýznamnosti; a to je rovnako škodlivé ako príliš vysoké ideály.

Celkom dokonalý

„Buď dokonalý“, píše sa v Biblii. Pozorne sa však zamyslime, ako to Ježiš myslel a povedal. Určite nežiada dokonalosť ako klamnú predstavu o bezchybnosti. Výraz „dokonalý“, v gréckom jazyku „teleos“, znamená úplný, byť celý, zameraný na určitý cieľ; výraz „telos“ pochádza

z jazyka mystérií a pôvodne znamená: „byť zasvätený do Božieho tajomstva“. Ak namiesto toho použijeme naše chápanie dokonalosti, vymykáme sa pôvodnému zámeru. Nepochopili to už prekladatelia evanjelií do latinčiny, keď výraz preložili: „perfecti estote“, buďte bezchybní. Byť bezchybný má iný význam ako „byť celkom dokonalý“. Ježiš slovo „dokonalý“ vysvetľuje: „ako váš nebeský Otec, ktorý necháva svoje slnko žiariť na dobrých i zlých“ (porov. Mt 5,45). Tým spája obidva póly, svetlo a tmu, dobro a zlo.

Rebrík do neba

Duchovná tradícia hovorí o predstave rebríka do neba. Celá spirituálna cesta sa dá prirovnať k rebríku, ktorý vedie smerom hore. No tento rebrík je zároveň pevne vsadený do zeme. Nahor vedie len vtedy, ak prijmem naše ľudské bytie. V tom je práve paradox kresťanstva: kto zostupuje, stúpa nahor. Kto chce stúpať s úmyslom uniknúť zemskej príťažlivosti, vždy znova padne - a strokotá vo svojom úmysle. O tom svedčia aj Ježišove slová: „Kto sa povyšuje, bude ponížený, kto sa ponízuje, bude povýšený.“ (Mt 23,12) Alebo, ako sa píše v Liste Efezanom: len ten vystúpi na nebesia, kto predtým zostúpil - na zem, alebo do svojho vlastného podsvetia (porov. Ef4,10).

Anselm Grün „Malá kniha o šťastí“

Eliáš už prišiel, ale nespoznali ho

(Mt 17, 10 - 13)

Ľudia očakávali iného Krista, tak ako očakávali iného Eliáša. Učenici sú na tom rovnako. Hoci sú už dva roky po Kristovom boku, nechápavo sa pýtajú. Nechápu dve dôležité proroctvá: o predchodcovi Mesiáša a o nutnosti utrpenia Mesiáša. Na túto otázku dáva odpoveď sám príbeh o Eliášovi a Kristus iba doplní: Eliáš už prišiel v Jánovi Krstiteľovi.

Ján Krstiteľ bol blýskaním pred búrkou. Ján sa podobal Eliášovi nielen oblečením, chudobou a odriekaním, ale aj vnútorne. Horil za pravdu a Boha. Preto boli obidvaja prenasledovaní. Eliáš Achabom a Jezabel, Ján Krstiteľ Herodesom pre Herodiadu.

Skrze Jána malo byť všetko znovu obnovené. S akým úspechom? Národ Jána počúval, ale vyberal si, čo chcel, ostatné odmietol. Podstatné poslanstvo obrátenia a vieru v označeného Mesiáša odmietol.

Tí, ktorí ho mali spoznať, ho nespoznali, vyhlásili o ňom, že je blázon, a urobili s ním, čo chceli. Práve preto, že ho nespoznali, že sa na jeho volanie neobrátili, nespoznávajú v Kristovi Boha, ktorý im ponúka odpustenie. Dajú ho popraviť, rovnako ako Jána Krstiteľa. Martýrium tohto predchodcu je posledným dôkazom toho, že iba tento trpiaci Kristus je pravým Mesiášom Izraela.

Pre tento národ bude cesta k Bohu temná a ťažká.

Luboš Onderčín „V hĺbinách slova“.

Jeden za všetkých

Mudrc raz cestoval po krajine a videl, ako istý muž sadí strom svätajánskeho chlebiča. Zastavil sa pri ňom a opýtal sa ho: „Kedy ten stromček prinesie ovocie?“ Muž mu odpovedal: „Za sedemdesiat rokov.“

Mudrc nato: „Ty blázon! Nazdávaš sa, že o sedemdesiat rokov tu ešte budeš, aby si mohol užívať jeho plody? Zasad' radšej strom, ktorý skôr prinesie ovocie, aby si aj ty z neho niečo mal.“

Muž ale dokončil svoju prácu, spokojne sa na to pozrel a povedal: „Učiteľu, keď som sa ja narodil, našiel som stromčeky svätajánskeho chlebiča a jedol som z nich, hoci som ich nesadil. To urobili naši otcovia. Keďže som užíval, ale nesadil, tak chcem teraz zasadiť strom pre moje deti a vnukov, aby mali z neho úžitok. My ľudia môžeme len tak existovať, keď jeden podá ruku druhému.

Magdaléna Richterová „Mozaika radosti II“

Rok nad evanjeliom

Premenenie Pána

Apoštolí boli podobní nám. Žili s Ježišom, mnohé veci však nechápali, na mnohé si navykli, chvíľami čakali vyhlásenie vlastného štátu a pre seba vládne kreslá. Ježiš ich len pomaly vovádzal do tajomstva svojho života a poslania. Vytŕhal ich zo všednosti - aby neprepadli zvykom. Prekvapoval ich otázkami. A oni? Počúvali ho denne, boli však často nepozorní, mnohé veci im unikali. Príliš si zvykli na svoju zbožnosť. Prítom ich začali skľučovať Pánove predpovede utrpenia.

Potreboval Ježiš takýto unavený a zaprášený duchovný život apoštolov? Musel ich prebudiť! Vzal ich na vrch – do samoty, kde bolo úplné ticho. Mlčali, odložili starosti, spadla z nich ťažiadostivosť. Hľadeli na neho. A uvideli ho premeneného!

A my? Sme zvyknutí veriť, privykli sme na svoj Otčenáš, navykli sme si počúvať i hovoriť o Ježišovi. Kedy však naposledy v nás skutočne ožil? A kedy sme my žili skutočne z neho a pre neho? Kedy sme ho naposledy mali naozaj radi?

Mal by som viac mlčať, zahľadieť sa a zahĺbiť. Mal by som byť viac osamote s Pánom. Kedy som venoval Kristovi celú hodinu - úplne a z duše? Neuspokojujem sa s návykom? Náboženský život ako rutina, ako zvyk - aké je to strašné!

Vidieť Ježiša, stretnúť sa s ním - vo svätej omši, pri svätom prijímaní, vo svätej spovedi. Ako by sme si mali chrániť a strážiť toto osobné tajomstvo! Ako to povedal Ježiš apoštolom? „Nikomu nehovorte o tomto videní, kým Syn človeka nevstane z mŕtvych.“ To tajomstvo bolo určené predovšetkým pre nich, pre ich osobnú vieru a život. Ježiš chcel, aby tento dar neznehodnotili. Keby sa začali chváliť, akí sú vyznamenaní a azda aj významní - to by bol koniec. To by bol pravý opak Ježišových zámerov s premenením!

Nechváľme sa, že nás má Pán Boh rád, že sa nám ukázal a dal poznať! To ešte nie je všetko. Ježiš nám hovorí: Choďte domov, k deťom, k matke, k práci, k priateľom, tam vydávajte tiché svedectvo, tam prežívajte so mnou krížovú cestu i Veľký piatok. Hľadte však očami premenenia na vrchu. Potom bude vaše videnie plodné. Potom už hovorte, hovorte z celej duše, zo všetkej sily. Vaša viera bude živá,

váš život silný!

Na kresťanskom Východe je Premenenie Pána veľká slávnosť. Pripomína hlbokú stránku kresťanského života. Tým, že sa Boh v Kristovi stal človekom, celý stvorený svet je pocutený, posvätený a účastný božského života. Premenenie Pána je prejav toho, že Boh je medzi ľuďmi už nielen v nejakom prechodnom zjavení na vrchu Sinaj, ale natrvalo v Ježišovi Kristovi.

Ježišovo premenenie sa uskutočnilo v jeho ľudskom tele, v takom, aké máme my. Cez Ježiša sa aj my smieme zúčastniť na tejto sláve človeka v Bohu. Cez nás sú zas zapojené do tejto slávy všetky ostatné veci. Boží život a Božia sláva sa ukázali na Ježišovi, cez neho sa prelievajú do veriaceho človeka, do jeho života a cez neho zas do celého ľudského a prírodného prostredia. Celý svet sa cez Krista premieňa. Najviac premenený a posvätený sú veci, ktoré z Kristovej vôle slúžia na udeľovanie sviatosti - chlieb a víno, ktoré sa stávajú pre nás jeho telom a krvou. Účasťou na Kristovej sláve a svätosti máme aj my posväcovať celý svet - slovom, činom, tvorbou, vedou a vo všetkom láskou. Tak prestaneme deliť život na náboženský a svetský - spojíme bohoslužbu so životom.

Modlitba a pôst

Po premenení na vrchu Ježiš uzdravil nešťastného chlapca, ktorý bol v moci zlého ducha a s ktorým si Ježišovi učenici nevedeli rady. Chlapcov otec povedal Ježišovi: „Povedal som tvojim učeníkom, aby ho vyhnali, ale nemohli.“ Po opise uzdravenia svätý Marek dodáva: „Keď potom Ježiš vošiel do domu a boli sami, učenici sa ho spýtali: ‚Prečo sme ho nemohli vyhnáť my?‘ On im povedal: ‚Tento druh nemožno vyhnáť ničím, iba modlitbou.‘“ (Mk 9,18, 28)

„Bratia, sú tri veci, ktorými sa upevňuje viera, posilňuje zbožnosť a pestuje cnosť. Sú to modlitba, pôst a milosrdenstvo“ — čítame v rečiach biskupa starých čias. Potom rozvíja myšlienku evanjelia. O čo prosí modlitba, to pôst dosahuje a milosrdenstvo uskutočňuje. Tieto tri sú jedno a navzájom sa oživujú. Dušou modlitby je pôst, životom pôstu je milosrdenstvo. Kto sa modlí, ten sa aj postí, a kto sa postí, vie sa aj zmlívať a slúžiť.

Modlitba a pôst - to je natrvalo sila Cirkvi. Modlitbou a pôstom vykonáme často viac než inými činmi. V nich spočíva duchovná solidarita Cirkvi a sveta. Kristus ju ukázal prvý. V Božom diele záchrany niet matematických výpočtov - urobím toto a stane sa toto. Desať spravodlivých mohlo zachrániť Sodomu a Gomoru. Modlitbou a pôstom aj najnenápadnejší človek môže zachraňovať svet.

„V Božej matematike robia karmelitánky a trapisti možno viac dobra než politici a generáli,“ povedal slávny kazateľ biskup Sheen. Duch odcudzenia Bohu, duch, ktorý sa zmocnil našej civilizácie, môže byť vyhnaný len modlitbou a pôstom.

Konvertita T. Merton to skúsil, prežil a opísal. Bol v trapistickom kláštore na bohoslužbe vo veľkom pôste. Ticho, dôstojnosť a sústredenosť. „Výrečnosť tejto liturgie bola pre mňa ohromujúca a hovorila mi o jednej skalopevnej pravde. Celý svet ľudí je ponorený do tajomstva. Každý človek je tajomstvo - od narodenia až po smrť, i potom. Tento chrám v trapistickom kláštore je hlavným miestom štátu, v ktorom žijeme. To je stred celej Ameriky. To je základ a príčina, prečo národ ešte drží pohromade a prečo sa nerozpadol na egoistických jednotlivcov. Títo muži, skrytí v anonymite bielych habitov, chóru a svojho poslania, robia pre svoju krajinu to, čo by nemohla urobiť nijaká armáda, nijaký kongres, nijaký prezident - vyprosujú národu ochranu a priazeň Božiu.“

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk/

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku